

Музика се обраћа емоцијама

Наш задатак је да учинимо да публика „оде“ из свакодневице у свет звука, у чему је пресудна „магија“ самог извођача

Прослављена пијанисткиња

Нада Колунџија прошле недеље заједно са виолинисткињом Аном Миросављевић одржала је концерт у Коларчевој задужбини, чиме је заокружила српску турнеју. Нада Колунџија дипломирала је на Музичкој академији у класи професора Душана Ђубојевића, а усавршавала се на Музичкој академији „Фрањ Лист“ у Будимпешти. У веома успешној каријери наступала је у престижним концертним дворанама света, као и у земљама бивше Југославије, а поседује и мноштво награда и признања, од којих се свакако издваја диплома на Међународном такмичењу за интерпретацију савремене музике фондације „Гаудеамус“ у Ротердаму, коју је добила у два наврата, 1981. и 1984. У интервјуу за Глас јавности пијанисткиња говори о сарадњи са виолинисткињом Аном Миросављевић, сарадњи са братом Јованом и обављању посла директора у Центру лених уметности „Гварнеријус“.

Протекле недеље наступили сте на Коларку са виолинисткињом Аном Миросављевић. Да ли је ово ваша прва сарадња?

– Јесте, ово је прва сарадња. Упознали смо се пре неколико година у Њујорку, где сам наступала у Steinway Hall у оквиру турнеје у САД и Канади. Овог лета спреле смо се у Београду и договори-

ле се да свирамо заједно. Програм је одабрала Ана и послала ми је партитуре, ја сам их припремила, а затим смо неколико дана радили заједно. Ми тај рад зовемо „пробе“. У ствари, не знам зашто. То нису пробе, то је рад! Требао је ускладити концепције, осећај...

Најкомотније је када уметник свира сам, а то је у главном могуће само пијанистима, јер је клавир инструмент који је најсамосталнији. Када свирам са Јованом, својим братом, после толико година заједничког свирања, осећам се „као код куће“. У свакој новој сарадњи вреба опасност управо у заједничком осећају музике.

Недавно сте у оквиру турнеје имали веома добар концерт у Новом Саду?

– У Новом Саду смо свирале у Градској кући. Све је било организовано врло професионално. Било је, нажалост, мало посетилаца, што је штета, јер овакав програм може да се чује врло ретко. Мислим да је важно да млади људи иду на концерте, да чују што више различите музике. То је поготово важно за оне који се већ музички школују, јер може пресудно да утиче на њихов даљи музички развој. Не знам где је та знатижеља карактеристична за младост.

Уз ваше име неизоставно је спо-

ИНТЕРВЈУ **Нада Колунџија**

пијанисткиња

Нада Колунџија: У „Гварнеријус“ је уложен огроман труд

менути и виолинисту Јована Колунџију, вашег брата, чији сте и стални клавирски сарадник. Колико вам је та сарадња значила?

– Веома много! Захваљујући њему имала сам много више концерата него што бих имала сама, са специфичним репертоаром ко-

ји свирам, тако да сам стекла огромно искуство. Данас схватам и да сам се утипа музикалности од њега. Толико дуго присуство најлепшег звука виолине сигурно је утицало на то да стално истражујем квалитет тона и боје на клавиру које би се томе приближиле. Ми не морамо много да причамо када радимо заједно. Врло се лако разумемо и мени је његов начин музичирања јако близак, јер је „прав“.

Уметнички сте директор Центра лених уметности „Гварнеријус“?

– „Гварнеријус“ је отворен 2001. године. Јован, његова супруга Миљана и ја уложили смо огроман труд, свако на свој начин, да та кућа уметности буде што ближе ономе како смо замислили да треба да изгледа. Моја улога заиста није „директорска“. У оваквом саставу људи који брину о „Гварнеријусу“, директори, у ствари, не постоје. Када је реч о нашим програмима, ми се, у ствари, о свему брзо и лако договоримо. Оно што ја повремено „убацијем“ у „Гварнеријус“ су концерти савремене музике, концерти млађих музичара за које верујем да имају велики музички потенцијал.

Постоји ли неки композитор кога би сте издвојили, који је значајан за нашу музику?

– Наравно! Џон Кејџ, Ђерђ Лигети, Лујано Берно, Арнолд Шенберг, Ианис Ксенакис... Сви они сви још увек спадају у савремену, ако тиј термин схватимо шире.

С. Јеловић